

[Jens Frandsen.]

den skadelidte, smedemester Helge Andersen Bak, Pandrup, ikke villig til at gå ind på, da han anså dækningen for usikker, og da han straks skulle anskaffe værktøj til erstatning for det stjalne og beskadigede.

Den skadelidte rettede henvendelse til direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen i brev af 3. februar 1966, hvori han forespurgte, om han kunne påregne, at direktoratet viller erstatte ham de påførte tab. Direktoratet meddelte i brev af 31. maj 1966 (j. nr. 1200), at man ikke havde hjemmel til at udbetale erstatning i det foreliggende tilfælde, da hjemmet efter de af direktoratet i sagen indhentede oplysninger ikke havde tilsidesat sin tilsynspligt.

Sager som denne er almindelige; sagesløse borgere forulempes og påføres økonomiske tab af personer anbragt under offentlig forsorg. Problemet anser jeg for at være af principiel interesse. Hvis personer, der af den ene eller anden grund er anbragt under offentlig forsorg, påfører sagesløse borgere skader på deres ejendom, kan det formentlig ikke være rigtigt, at disse skadelidte selv skal bære tabet. Jeg betvivler ikke i ringeste måde, at hjemmet i det foreliggende tilfælde har overholdt sin tilsynspligt, og jeg forestiller mig ikke, at rømninger helt kan forhindres; men at det offentlige kan afvise erstatningskrav med den begrundelse, at tilsynspligten har været overholdt, synes jeg er for svag.

Selvfølgelig går jeg ud fra, at direktøren i direktoratet har svaret i overnsstemmelse med gældende bestemmelser og praksis, og jeg vil opfordre ministeren til at tage disse bestemmelser op til revision. Kendskabet til den nævnte sag (omtalt i Vendsyssel Tidende søndag den 26. juni 1966) har fremkaldt mit ønske om ministerens besvarelse af det stillede spørgsmål.

Socialminister *Bundvads* svar (6. juli 1966):

Det rejste spørgsmål angår et problem, socialministeriet længe har været opmærk-

som på. Man har således undersøgt mulighederne for at tilvejebringe en ordning, hvorefter der ydes billighedserstatning fra statens side i tilfælde, hvor børneværnslever, der er anbragt i børne- eller ungdomshjem, under rømning eller andet fravær fra institutionen gør sig skyldige i skadevoldende handlinger, og hvor der ikke påhviler vedkommende institution nogen erstatningspligt som følge af tilsidesættelse af institutionens tilsynspligt. Ikke mindst hensynet til et godt naboforhold til personer, der er bosat i nærheden af en institution, gør det ønskeligt, at der åbnes mulighed for ydelse af en vis godtgørelse til skadelidte fra statens side.

Spørgsmålet om en bevilling til ydelse af billighedserstatning har tidligere af socialministeriet været forelagt finansministeriet, der imidlertid var betænkelig ved forslaget på grund af de mange usikkerhedsmomenter, der gør sig gældende med hensyn til den nærmere afgrænsning af en sådan ordning og dens økonomiske konsekvenser også på en række andre områder. Man har derfor hidtil måttet afstå fra at søge ordningen gennemført. Direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen, som over for socialministeriet har afgivet en redegørelse om den konkrete sag fra Kjettrupgård, har derfor ikke haft hjemmel til at udbetale erstatning i dette tilfælde, hvor der ikke foreligger nogen retslig forpligtelse hertil. Man vil imidlertid fortsat fra socialministeriets side have opmærksomheden henledt på problemets løsning enten særskilt eller eventuelt i en større sammenhæng.

Af *Poul Dam* til udenrigsministeren (4. juli 1966):

„Agter ministeren at instruere Danmarks ambassadør i Washington om officielt at meddele den amerikanske regering, at Danmark tager afstand fra USAs udvidelse af krigen i Vietnam?“

Den sidste uges begivenheder i Vietnam er blevet mødt af en stort set enig verdens-